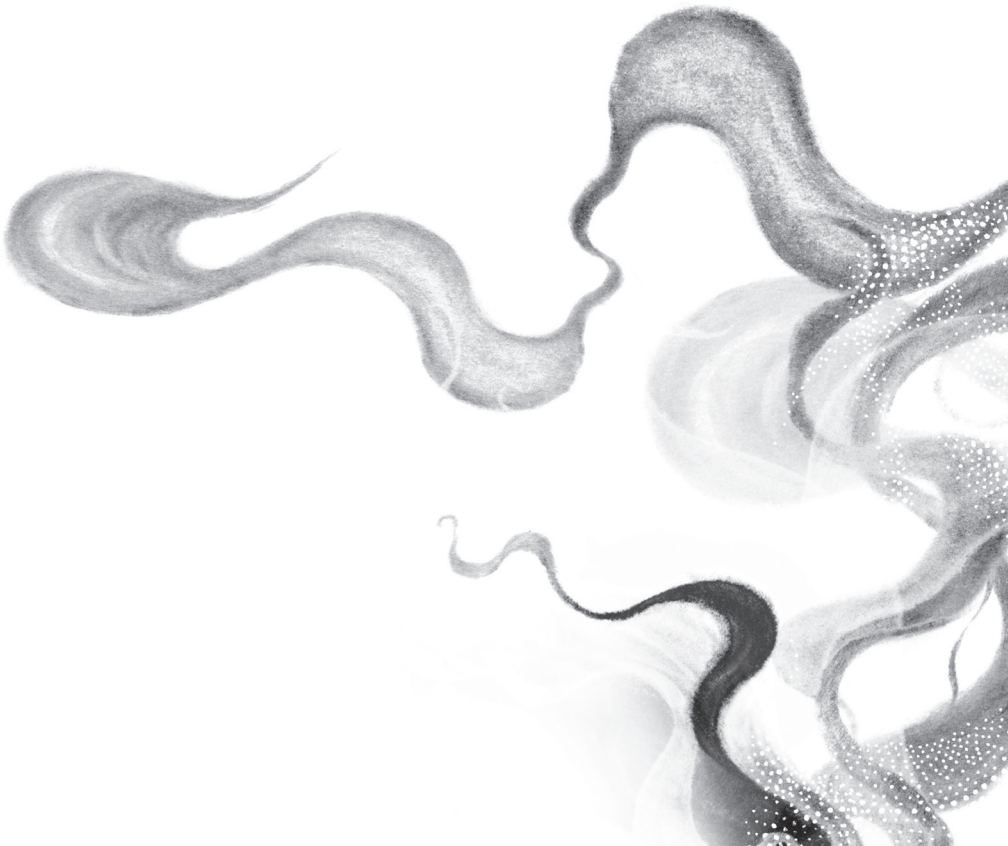

„Emanatiile ne permit să călătorim înapoi în timp. Unele poartă cu ele adierea amintirilor fericite, altele duhnesc a vremuri dezgustătoare.”

Hanne van Velden, parfumier, 2018

Ïnsemnare
a lui
Daan de Bruijn

Utrecht, 9 iunie 1899

Cu fiecare inspirație, aduhim ceva. Dar dacă viața m-a învățat un lucru, acela este că mirosurile sunt înșelătoare.

Pe dată ce inhalăm ceva, ne amintim de clipa în care am mai întâlnit acel miros și încercăm aceeași senzație avută anterior. Aceste senzații ne captează cu mult înainte ca rațiunea să poată reacționa la impactul cu invizibilul parfum. Și tocmai din această cauză el exercită o putere nebănuită asupra noastră.

O putere cu mult mai mare decât o conștientizează omul. Pentru că nimeni nu știe că parfumurile nu trezesc doar amintiri. În unii dintre noi, ele deșteaptă abilități extraordinare care, de fapt, nici n-ar trebui să existe. Și, deși aceste abilități dau naștere unei puternice fascinații, ele îmi provoacă o îngrijorare din ce în ce mai îndreptățită.

Ce se va întâmpla dacă mai există indivizi cu capacități similare celor vădite de mine?

Ce se va întâmpla dacă se vor folosi de ele?

Ce se va întâmpla dacă eu însumi voi cădea pradă unei astfel de tentații?

1

Un miros cunoscut, care n-avea ce căuta aici, mi-a pătruns în nări. Mirosea a aer stătut și a umezeală de pivniță. A pământ. Stăteam în fața ușii de la intrarea în seră și aveam încă mâna pe clanța de alamă. Mirosul m-a lovit compact ca un zid, ca și cum ar fi vrut să-mi taie calea. Îl cunoșteam bine. Aducea cu sine numai neazuri și impactul cu el mi-a ascuțit toate simțurile. Îmi amintea de Willem Boer, bătrânul nostru grădinar, iar acest fapt însemna că lucrurile erau departe – pe cât se poate – de a lua o turnură benefică.

În spatele meu, am auzit pe cineva alergând pe pietrișul cărării. M-am întors și l-am văzut pe Mats îndreptându-se spre mine.

— Stai, Luzie, așteaptă-mă! strigă el, oprindu-se la trei pași în fața mea.

Pe față i se așternuse un zâmbet prostesc și lăbărțat și am observat prea târziu cum scoate de la spate un flacon din sticlă cafenie. Cu un pocnet l-a destupat și, pe dată, ne-a învăluit o ceață portocalie. Scânteii au sclipit în aer și m-au orbit. Dintr-odată, totul s-a umplut cu un miros de anason și de lămâie.

— Ce-ar fi să vedem cum ar fi să tragem în piept un strop de „Adierea metamorfozei” din secțiunea *Parfumurilor amăgitoare?* a întrebat Mats, râzând, în timp ce eu experimentam o senzație de mâncărime și de gâdilare.

Dar nu numai asta: tot corpul mi s-a turtit brusc, ca un boț de cocă, de parcă ar fi fost frământat de cineva. Inițial, am crezut că voi ceda, apoi totul s-a întins din nou și m-am simțit ca și cum aș fi fost trasă de mâini și de picioare. Mâinile, picioarele, chiar și fața, totul în mine se moleșise cuprins de un tremur până ce nu am mai văzut decât stele verzi, iar norii portocalii dimprejur au dispărut.

Mi-a căzut falca de uimire, fiindcă în fața mea nu mai stătea Mats. În locul lui se afla fratele său mai mare, Leon, cu o mutră stupidă, înainte de a izbucni de râs pe seama mea.

Speriată, m-am întors cu fața către geamurile serei, încercând să mă oglindesc în ele. Păream mai înaltă ca de obicei. Picioarele îmi erau încălțate în niște bocanci butucănoși care nu-mi aparțineau și se bălăbăneau într-o salopetă din stambă.

Mi-am pus mâna pe cap și am dat peste un lucru de care mă temeam: o șapcă soioasă, îndesată peste niște lațe sure și țepoase. În mod normal, părul meu era șaten-deschis și neted, cu fir subțire și foarte fin! Dintr-odată, și mâinile îmi arătau altfel –

cumva uriașe. Mâini de bărbat, nu alta! Mâini de om bătrân! M-au apucat căldurile fiindcă îmi dădusem seama în cine mă transformase Mats.

Preluasem înfățișarea lui *Willem!*

— Ce înseamnă asta? Vocea mea avea o tonalitate joasă și la fel de morocănoasă precum cea a bătrânului grădinar. Înciudată, mi-am smuls șapca din cap și am aruncat-o în direcția lui Mats, care nu-și mai revenea din hohotele de râs și care, pe deasupra, mai semăna și cu tontul de Leon.

— Haide, nu te mai burzului atâta! E cea mai caraghioasă mireasmă dintre toate. Benno și cu mine am dat ieri peste ea în laboratorul de parfumuri.

Mats astupă flaconul cafeniu, după care îl băgă la loc în buzunarul pantalonilor.

— Te face să semeni leit cu cel la care tocmai te-a dus gândul. Nu-i așa că-i tare găselnița? Întrebă Mats rânjind, în timp ce eu mă linișteam pe măsură ce el revenea la adevărata sa înfățișare.

— Nu mă mai privi cu atâta asprime!

Mi-am încrucișat brațele.

— Nu te privesc deloc așa.

— Ba bine că nu! Mats s-a apropiat de mine și mi-a dat un ghiont în braț. Nu pot să-mi închipui de ce gândul te-a dus tocmai la Willem. Aș fi pariat că, mai degrabă, te gândești la băiatul din vecini.

De astă dată, nu m-am mai putut stăpâni să nu râd.

— Așa, vasăzică? Și după care dintre cei doi băieți din vecini ar fi trebuit să oftez?

— Evident, după cel mai arătos! Mats mi-a făcut cu ochiul și s-a strecurat pe lângă mine.

— Ța blond să fie? am mai apucat să strig în urma lui.

Mats a ridicat din sprâncene și, sincer indignat, și-a trecut degetele prin bucele brunete.

— Cum așa? Sper că n-ai vorbit serios! Sau cum s-o iau? Leon, băiat arătos? Cine a mai auzit una ca asta?

M-am bucurat în sinea mea, satisfăcută de mica răzbunare și l-am înghiontit, la rândul meu, în braț.

— Hai să-i dăm drumul! Ne-am înțeles din timp să ne dăm întâlnire la subsol. Ceilalți probabil că au sosit deja și ne așteaptă pe noi.

Însă Mats se puna greu în mișcare.

— Chiar găsești că Leon arată bine?

În loc de răspuns, mi-am dat ochii peste cap și am intrat în seră. În timp ce mergeam, mi-a picat din nou fisa de ce mintea mă dusesese la Willem și m-am întors din nou către Mats.

— Nu simți niciun miros?

Mats a adulmecat adânc aerul înăbușitor al vegetației, după care a ridicat din umeri.

— Nici pomeneală. Ce-ai vrut să spui cu asta?

După ce am închis ușa de sticlă în urma noastră, am adulmecat din nou aerul. Ciudat, dar mirosul dispăruse. Izul acela prăfos de groapă se evaporase sau gluma stupidă a lui Mats cu „Adierea metamorfozei” îl acoperise. Să fi fost numai o halucinație odorifică de-a mea? În ultima vreme îl visam frecvent pe Willem și întâmplările petrecute astă-vară, fiindcă toate se legau de persoana lui. Cu siguranță că ăsta era motivul!

— Credeam că miroase a colb, am spus. Acum îți explici și tu de ce m-am identificat cu Willem. Brusc, îmi trecuse prin minte ideea că s-ar fi întors.

Rânjetul i-a înghețat lui Mats pe chip.

— Nu prea cred. Nu se întoarce el așa, pe nepusă masă. Și, chiar dacă s-ar întoarce, n-ar mai avea curajul să coboare în laboratorul de parfumuri. În primul rând, trebuie să-și fi dat seama că Hanne și-a luat măsuri ca el să nu mai aibă acces. A schimbat până și încuietorile. Iar în al doilea rând, Willem știe că noi putem folosi miresmele din laborator împotriva lui.

Mi-am mușcat neîncrezătoare buzele. Închipuit sau nu, acel miros îmi stârnea îngrijorarea. În definitiv, cu ajutorul acelor miresme, Willem declanșase, în urmă cu doar câteva săptămâni, un adevărat haos, în urma căruia nu numai părinții mei își pierduseră – cu desăvârșire – memoria, ci și o mulțime de alte persoane. Dacă un lucru mă înspăimânta, era tocmai acel bătrân grădinar terifiant, pe care îl gonisem de-aici abia după ce ne mobilizasem toate puterile.

Prudentă, mă deplasam alături de Mats de-a lungul straturilor și ciubărelor cu plante, atentă să nu cad în vreuna dintre capcanele odorifice pe care Hanne i le întinsese lui Willem pretutindeni. Acestea erau, cu adevărat, zdravene.

Cu toate astea, trebuia să am grijă să nu intru în panică! În fond, Mats avea dreptate, așa că mi-am alungat gândurile negre privitoare la Willem și m-am concentrat asupra treburilor pe care le aveam de făcut.

Vegetația arborescentă dimprejur se pregătea de scăpătatul verii. Peste tot zăceau pe jos flori care începuseră să se usuce. Îndrăgeam această seră veche cu sutele ei de specii de flori și de plante, cu straturile înălțate până în dreptul șoldului și cu arbuștii ornamentali din ghivece.

Sera avea o înfățișare cu totul neobișnuită. Nu doar pentru că era veche și înaltă precum casele din jur. Era așezată în spatele Vilei Evie – căminul nostru faimos și rău famat, care ne dezvăluise, în ultima vreme, enigme peste enigme. Până de curând, nu-mi putusem închipui ceva mai rău decât faptul că ne mutaserăm aci. Dar, după câte se petrecuseră, acum vedeam lucrurile într-o cu totul altă lumină. Vila Evie nu numai că-mi dăduse toată viața peste cap, dar era și cel mai mare noroc de care avusesem parte în scurta mea existență.

Înainte mă simțeam mereu penibilă și mi-era de-a dreptul imposibil să păstrez legătura cu lumea, atât eram de timidă. Însă de când preparasem prima mea mireasmă magică, capabilă să preschimbe toate cele, devenisem conștientă de faptul că și eu însămi eram în stare să schimb cumva lumea asta. Iar acesta a fost un sentiment nou și minunat pe care nu-l mai încercasem până atunci.

Nici măcar vecinii nu mai puteau obiecta în privința asta, vecini care, probabil de când exista Vila Evie, nu conțineau să răspândească istorioare piezișe despre această casă. Faptul avea, în mod firesc, și o anumită rațiune a sa. Vecinii însă o ignorau.

În loc de asta, se răspândiseră tot felul de zvonuri despre vechi magiștri vrăjitori, care ar fi populat – pesemne – acest loc sau care ar fi înjghebat sabaturi de alchimiști, creându-se pe seama casei chiar istorii cu fantome. Era, natural, un nonsens, chiar dacă vechea noastră morișcă de bârfe mai știa să păstreze un secret. Unul dintre motive era faptul că părea atât de neverosomil, fiindcă se ascundea, adânc sub zidurile ei, de indiscreția privirilor curioase. Și tocmai către acest ascunziș ne îndreptam acum Mats și cu mine.